

מסורת הש"ס

(א) לפי גי' רש"י נרדף לקמן מן חיות אלו וכליל לקמן מן לרבות י"א מ"ל על נדמה ולקמן א"ל ע"כ אמר קרא נלג על נדמה סמוך לנדמה כי וי' רש"י (ג) הויתו דה"א (ג) וילקוט אומר ר' יעשיהו; (ד) נמילה כח"ל (ה) ועד י"ד רש"י; (ו) ויע"ע מוס' מנחות ט: ד"ה אמר ומוס' וזמנים פב. ד"ה מ"ל ומוס' פסחים מג. ד"ה מאן ומוס' מנחות יא: ד"ה קומן; (ז) ופי' הונו ע"ז תמלא כספר המים שמינה את הגאון מהר"ל מפלגא בפרק זכות ח"א פי"ג; (ח) דכתיבא דסוף פסוטיה הרימ"א ו"ל וכן בסוף י"ש צ"כ"כ כבוד רמזים על הכתוב שמוט הללו.

תורה אור השלם

1. ואפשר כי יובד זוב נדמה ימים רבים בלא עת נדחה או כי תזוב על נדחה כל ימי זוב שמתקנה בימי נדחה תדחה בטמאה היא: ויקרא טו טז
2. כל המשקב אשר תשכב עליו כל ימי זובה במשקב נדחה ידחה ויזהר וכל הקלי אשר תשכב עליו טמאה ידחה בטמאת נדחה: ויקרא טו טז
3. עמד וימדד ארץ ראה ויזהר גוים ויחפצו הרדי עד שחו גבעות עולם וקליבות עולם לו: הבקרו ג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואלו לזיה הצטרף עם ב"ב אם לא רחם ובי' ו' נקיים עד עשירי סוף מני: (ב) וי' ח"ה: (ג) תוס' ד"ה מ"ל כל ימי זובה כמשכב נדמה חומה:

הגהות מהר"ב רגישבורג

[א] גמ' ומנין שהוא עשה משכב ומשכב. מלת הוא נמשק. ובי' שיש כל"ל וזה נכ"י: [ב] שם יכול תמסור פסעה למסו. י"ב ע"י ח"ד ויקרב אסין ק"ק ע"א וע"כ: [ג] רש"י ד"ה ואלו לזיה וכו' דהיינו כג"כ חלן הכ"ס והח"כ מה"ד אף אלו וכו' משכ' ו' נקיים עד עשירי שיהו וכו' כ"ג:

מוסף רש"י

אחד לאחד. היינו יום כנגד יום (הוריות ד.) קלת מוס המסתם (מניקה ב.). הדרן עלך מסכת נדה

תינוקת פרק עשירי נדה

עג.

עין משפט נר מצוה

פד א מ"י פ"ו מהל' אסורי ביאה הל"ב:
פד ב מ"י פ"ג מהל' מטמא משכב ומשכב ה"א ופ"ד מהל' אסורי ביאה הל"ב:
פד ג מ"י פ"ג מהל' מטמא משכב ומשכב הל"ג ג:
פד ד מ"י פ"ו אסורי ביאה הל"ג ופ"א מהל' מטמא משכב ומשכב הל"ב:
פד ה מ"י פ"ו מהל' אסורי ביאה הל"ג והל"ג ט:

תוס' הרא"ש

מנין לרבות שני ושלישי כו'. מרמז חשיב עד עשירי ואחד עשר אלא תאי שני הוא יום שני לזמי וזה וכו' נסבה דהיינו מופלג יום א' מדרתה וכבר ריבה אותו מאו כי תזוב אלא אגב וריהטא חזרו ונפולו בהדי אחריה: מנין לרבות יום י"א (יום). דס"ד לא מרבינן ראוי לספירה אלא לעיקר זכות המחובה בפסוק אבל לא לספירה דמריבין מאו כי תזוב: ומה היא שאינה מטמאה בראיות כבימים. ורימה מה להיא שכן מטמאה באונס כו' ובסמוך דקאמר ומה הוא שאין סופר אחד לאחד וכו' איכא למיפרך מה להווא שכן מטמא בראיות כבימים כדאמרין בריש בנות כותים דלא ליפ' מהדרי מבח הגן פירכי. וי"ל דאינו סומך עיקר על הק"ו אלא כמו ילמד סתום מן המפורש. ויש דברים דילפי מהדרי כדמפרש בריש בנות כותים: תנא דבי אליהו כל השונה הלכות. אידי דאיידי לעיל בהלכות י"א שהיא הל"מ קא מייית לה הכא כדפרשי' הלכות משנה וברייאת והלכה למשה מסיני. ומיהו לא שייך כל כך הכא טפי מבישאר ודומי דלא מייית לה אגב גורא זו אלא משום דגויא לה לטיט בדברי טוב כדאמרין באין מעמידין שכן מצינו בבבאראי הראשונים וסיימו בדברי שבח ותנומתין: פליק פרק תינוקת כפ"ד ובפליקותיה מסכת נדה ברחמי שמיא הכותב נסים כח"ו אברהם מוליב"ן ו' נ"ע

איך י' אלא יום אחד מנין לרבות מופלג שנים ושלושה. אגב ריהטא נקט שנים דשנים היינו יום שני לזמי וזה היינו מופלג יום אחד שריבה ככר דלא מני ואלו עד י' וי"א וכו' שנים היינו שני: הוא שמטמא בראיות כבימים אינו דין בו'. תימה דאיכא למפרך מה להיא שכן מטמאה באונס והכי אמרינן צ"כ פ"ג פ"ו אסורי

לעיל ג: דלא ליפנין מהדדי וכן לקמן דקאמר מה הוא שאינו סופר אחד לאחד כו' איכא למפרך מה להווא שכן מטמאה בראיות כבימים מיהו זיה מצינן ספיר למילף דלגבי ספירה אחמיר רחמנא בלשה מצאיש ולענין ספירה עבד עבד ספיר ק"ו והוא ולענין ספירה מצינו שהחמיר בלשה מצאיש וז"ל שאינו קל וחומר גמור אלא כמו גילוי מילתא בעלמא לגלות זה על זה וז"ע דאיכא מקומות דאיכא תרי קראי לנס נדות ולזכות ויש מקומות דנפקא מחד קרא:

ת"ל כ"י ימי (ט) נדה. תימה דהך מוקמינן כר"ע אלמא ר"ע קא דריש כל וכן צלשה פ' התעורבות (זכמים פג). דריש ר"ע כל וכו' כי קאמר צפסחיס פרק אלו עוצרין (דף מג): מאן שמעת ליה דריש כל ר' אלעזר הוא דלמא ר"ע הוא דדריש נמי כל ויש לומר דאין לדמות דרשות לכל להדדי דאי כל דסיין דמדרש לבי"ע והאי דשמעתינן דלמנינא מדרש ספיר דמדימי למנינא כל נמי למנינא: תנא דבי אליהו כ"ה השונה הלכות. אית ספרים דלא גרסינן ליה מיהו צפירוש רש"י איתא ור"מ הגיחו צפסרו וכן נראה דאידי דאיירי לעיל בהלכות מייית לה לסיים בדבר טוב ואיתא נמי כן במגילה פרק צמרא (דף כח:.) והכי אמרינן צ"כ פ"ג פ"ו אסורי שכן מצינו בצנציחיס הראשונים שסיימו בדריהן דדברי שכן ותנומתין:

הדרן עלך תינוקת
וסליקא לה מסכת נדה

לנדתה אימת הוי בליליא וקא קרי לה זבה תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר הליכות עולם לו אל תקרי הליכות אלא הלכות:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

אחד תשכב עשה והוא שיהי לא רבינן לדון יום וזכה אלא י"א ומכאן ואילך הרי היא צדיק פרשה ראשונה דכתיב זה ויקרא טו צענת ימים תהיה צננתה: לרבי עקיבא קראי. דלא גמר הך הלכתא הלכה למשה מסיני דקאמר ר' אלעזר בן עזריה [לעיל עג:] וכי היכי דליף חזי לוג שמן למודה מקראי הכי נמי ליף אחד עשר יום שצין נדה לנדתה ציוס תהיה זכה דכתיב (שס) ימים רבים אצל רחמה צלילות לא תהא זכה: סמוך לנדסה. ליל שמני שהרי ימי נדות כל שצעה עד הלילה דכתיב צענת ימים תהיה צננתה: פלגום. משנה וצרייתא הלכה למשה מסיני:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

נלג עם נדסה. אינו אומר לך אלא צרואה שלשה אחר ימי נדמה סמוך לנדתה שרחמה יום ראשון אחר ו' ימי נדמה ורחמה שמני ותשיעי ועשירי: או כי סווב. לרבות רחמה ט' ו' ואחד עשר: מנין לרבות שנים שלשה כו'. שכולן יש להן דין אחד: אמרת מה מצינו צדיעי. לימים שאחר הנדה: שהוא

ראוי. לספירת נקיים אם רחמה אצ"ג ופסקה: וראוי לזיבה. (א) לנרף עם צ"ג"ד אם לא רחמה צ"א דהא אחרני מופלג יום אחד מקרא דלו כי תזוב ג' דהיינו צ"ג"ד אף אני מרבה כל אלו עד י' וי"ד ככלל שהן ראויין לספירה אם רחמה שלשה ראשונים משכ' ו' נקיים עד (ט) שיהו נמי נרףין לזיבה צדויה מהם שמתראה שלשה רזופין: מנין לרבות י"א. שצטרף עם הראשונים לזיבה לנ' רזופין ואע"ג שאינו ראוי לספירת נקיים של זיבת ג' ראשונים: פ"ל נלג עם נדסה. ואפילו מופלג לימים הרבה: יתול. כיון דכתיב נלג עם נדמה שאני מרבה זכה י"ב שאם רחמה י' י"א י"ב תהא אף גמורה ולא תהא תחלת נדה צראית י"ב אלא מצטרף לזיבה: יום י"א שואו ראוי לספירה וזכה או כי סווב. דזיבה רביעי מתרבי מאו כי תזוב ולאוהא זיבה משכי ימי ספירה עד אלא רחמה שלשה רזופין: פ"ל ימי. כל ימי זוב טומאתה כימי נדמה תהיה: עמאה מלמד שמטמאה אם צועלה נדסה. שמפורש זה אשר ישכב איש וכו': היא שאינה מטמאה. צעלה ראיות ציוס אחד טומאת זוב גמור דקרנן כלילו רחמה שלשה ימים אצל זכ מטמא צין צג' ראיות ציוס אחד צין צג' ימים רזופין צ"כ צפ' כילד הרגל (דף ד:.) ואין לי. עושה משכב ומשכב צימים שאחר הנדה אלא הרואה שלשה ימים שני ימים מנין: פ"ג. כל המשכב אשר (ט) ישכב עליו כל ימי זובה כמשכב נדמה: יהיה לה. הוסיף לה הויה של שמור: הוא שאינו סופר אחד לאחד. זכ צעל צרייה אחת צעל וטובל צו ציוס סופר שצעה לשנים: אלמא קראי נינהו. כל דין י"א שצין נדה לנדתה מכלן למדנו שהן י"א יום והרואה צהס ג' הרי זו זכה והרואה צ"א צ"א סופרת ימי כנגד יום ולסוף י"א סומחילין יום שהרי אם תראה אחד תשכב עשה והוא שיהי לא רבינן לדון יום וזכה אלא י"א ומכאן ואילך הרי היא צדיק פרשה ראשונה דכתיב זה ויקרא טו צענת ימים תהיה צננתה: לרבי עקיבא קראי. דלא גמר הך הלכתא הלכה למשה מסיני דקאמר ר' אלעזר בן עזריה [לעיל עג:] וכי היכי דליף חזי לוג שמן למודה מקראי הכי נמי ליף אחד עשר יום שצין נדה לנדתה ציוס תהיה זכה דכתיב (שס) ימים רבים אצל רחמה צלילות לא תהא זכה: סמוך לנדסה. ליל שמני שהרי ימי נדות כל שצעה עד הלילה דכתיב צענת ימים תהיה צננתה: פלגום. משנה וצרייתא הלכה למשה מסיני: